

IMA A GYERMEKEKÉRT.

Fák, csillagok, állatok és kövek,
szeressétek a gyermekeimet.

Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bíztam sorsukat.

Ér hozzám mindig csak jók voltakotok,
szeressétek őket, ha meghalok.

Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.

Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.

Csókold helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő légy párna a fejük alatt.

Kínáld őket gyümölcseid, almafa,
tanítsd őket csillagos éjszaka.

Tanítsd, melengesd, te is, drága nap,
csempészd zsebükbe titkos aranyad.

S ti mind, élő és halott anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,

vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk hatalmas világ.

Bennetek, csak bennetek bízom,
Hisz tűz, víz, ég s föld igaz rokonom.

Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;

tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, akiket szeretek!

Szabó Lőrinc.

BETLEHEMESEK ERDÉLYBEN.

(Karácsony estéjén: felkerekednek a falu legényei, elmennek a lányos házakhoz köszöntőt énekelni (kántálni). Megéneklük Jézuska születését, a betlehemi csillagot, a pásztorokat, akik a Jézuskát körülállták. A házigazda szívesen fogadja a kántálókat, s meg is vendégeli őket mindjárt.)

Szent este volt.

A föld örömet kiáltott az égre, és az ég örömet kiáltott a földre:

— Jézus születék!

Földöntúli öröm szállotta meg az embereket, és az emlékezetükből kiséperte a pénzt, a birtokot és minden e világi jókat. A szájak csak éneket teremtettek és jó szót.

A házak tisztára meszelve verték vissza a hófényt. Beül pedig mindenütt üdén hintette világát a lámpa.

Es egy ének hangzott fel nyomban, amely hirdette, hogy kántálók érkeztek a boldog házhoz.

S lassan, méltóságos lépésekkel felmentek a grádicon, s ki-ki a maga helyére lépve, körülállották az ajtót.

Es amint elrepült az ének utolsó szava, Bódika még egy újat kezdett. Amikor elfújták örvendezve ezt is, néhány pillanatnyi síri esendőt hagytak, majd felcsendült a Márton Elek hangja, köszöntőt mondván az ajtó előtt.

Örülj és örvendezz, nemes házigazda,
Mivel felragyogott Betlehem csillagja.

Örülj és örvendezz, kedves háznak népe,
Mert idevezérelt a Csillagnak fénye.

Es a köszöntésre bentről ünnepélyesen megfelelt a gazda:

Jónál jobb hírt hoztok, halljuk valahányan,
Jertek azért beljebb akármilyen bátran.

Erre megnyílt az ajtó, s újra szép sorba verődve, lassan megindultak. Bódika katonás tartással vezette a nagyház közepén előre őket, míglen az asztal fejéhez elért. Itt megállott, és várta, hogy reá mindenki feltakarjon. Akkor egy negyedfordulással, egyszerre mind a tizenhárman, arccal fordultak a ház népe felé, s mintha parancs szólna, megmozdult a tizenhárom jobbkez, és levetődtek egyetlen mozdulattal a sapkák. S ebben az ünnepélyes pillanatban felhangzott a Bódika száján a békeköszöntő:

Ahol a nap felkél, arrófelől jöttünk,
Istennek kedviért nagy utakat tettünk.
Mert egy Csillag vala amott felkelőben,
Hogy gyorsan induljunk éjféli időben.

Napkelet országból gyorsan elindultunk,
S ezen népes házba hozza el az útunk,
Mostan örvendezünk, mint virág az ágon,
Nevünk a vigasság, számunk tizenhárom.

Származásunk felől sem hagyunk kétségben:
Anyánk gonddal nevelt tartós szegénységben,
S kik a juhnyáj után bölcsen vánszorognak,
Fiai vagyunk mű esordapásztoroknak.

Hanem szegénységünk az Úr nem tekinté,
Szárnyas angyalával nekünk megjelenté,
Hogy földre lejöve világ Megváltója,
Kinek a mű nyájunk igaz szószólója.

Amen.

A végszóra kórusban köszöntek:

— Dícsértessék a ma született Jézus neve.

A sor megbomlott, az öröm mosolyt terített minden arcra.
 — No, kerítsétek közre azt az asztalt! — szíveskedett a gazda, s az örömszajban hóna alá fogta Bódikát, és büszkén megtapogatta.

— Szép békeköszöntőt kanyarítál, fiam! — mondotta, s így szögezte le az egyszerű igazságot:

— Mert az valahogy úgy van, fiam, Bódi, hogy aki tanul, az tud.

Bódikának a szívére hullott a megbeesülés. Mosolyogva ereszkedett le az egyik székre, s mihelyt megvethette a hátát, így szólott vissza:

— Az ész is olyan, mint az elásott aranypénz: érdegel apránként, s osztán kigyúl.

— Aggya az Isten, hogy sok számos esztendőben érhesük meg a Kiszjézus születése napját!

— Öszentfelsége hallgassa meg! — köszönték el egyszerre mind.

Egy pillantás alatt a kolbászt is felhordta a leány s fel a káposztát is. S a pálinkát bétevék az óra alá a sarokba s bort az asztalra, valamű öt kupát. Az illata rögtön felszállott az orrba, és a színe úgy virított, mintha lángot vegyítettek volna belé.

Enni kezdtek.

Tamási Áron.

KIS KARÁCSONYI ÉNEK.

Tegnap harangoztak,
 Holnap harangoznak,
 Holnapután az angyalok
 Gyémánt-havat hoznak.

Én is mennék, mennék,
 Énekelni mennék,
 Nagyok között kis Jézusért
 Minden szépet tennék.

Szeretném az Istent
 Nagyosan dícsérni,
 De én még kisfiú vagyok.
 Csak most kezdek élni.

Új eszím a sárban
 Százszor bepiszkolnám,
 Csak az Úrnak szerelmemet
 Szépen igazolnám.

Istendícséretre
 Mégis csak kiállok,
 De boldogok a pásztorok
 S a három királyok.

(Így dúdolgattam én
 Gyermekek-hittel, bátran,
 1883
 Csúf karácsonyában.

Ady Endre.

BETLEHEMI KIRALYOK.

Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk!
 Három király mi vagyunk.
 Lángos csillag állt felettünk,
 gyalog jöttünk, mert siettünk,
 kis juhoeska mondta — biztos
 itt lakik a Jézus Krisztus.
 Menyhárt király a nevem.
 Segíts, édes Istenem!

Istenfia, jónapot, jónapot!
 Nem vagyunk mi vén tagok,
 Úgy hallottuk, megszülettlél
 Szegények királya lettél,
 Benéztünk hát kiesít hozzád,
 Üdvösségünk, égi ország!
 Gáspár volnék, afféle
 földi király személye.